

Arrest

nr. 179 356 van 14 december 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 26 oktober 2015 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 juni 2015 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 5 november 2015 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 september 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 oktober 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 april 2013 diende verzoeker voor de tweede maal een aanvraag in voor een verblijfskaart van familielid van een burger van de Unie als partner, in het kader van het partnerschap dat gelijkwaardig is aan het huwelijk, in functie van mevrouw O.J.

1.2. Op 16 december 2013 deed zijn partner een verklaring van beëindiging van de wettelijke samenwoning. Op 19 december 2013 deed zij bij de gemeente aangifte van een schijnrelatie.

1.3. Op 12 december 2013 werden instructies gegeven aan de gemeente Wommelgem om over te gaan tot het sociaal economisch onderzoek in het kader van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). Verzoeker maakt in dit verband de volgende documenten over: verklaring van lidmaatschap van een ziekenfonds, bewijs van woonst met historiek van adressen, samenstelling gezin, bewijs van goed gedrag en zeden, loonbrieven van september tot december 2013, attest van deelname aan een cursus maatschappelijke oriëntatie en een verklaring van wettelijke samenwoning van 18 september 2012.

1.4. Op 10 april 2014 maakte het parket van de procureur des Konings van Antwerpen een proces-verbaal over waaruit blijkt dat de samenwoning zeer waarschijnlijk een schijn-wettelijke samenwoning betreft en dat verzoeker reeds op 25 november 2013 de echtelijke woning heeft verlaten en dat hij sedert 21 februari 2014 stond ingeschreven op een ander adres.

1.5. Op 16 juni 2015 werd de beslissing genomen die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 42^{quater} van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt er een einde gesteld aan het verblijf van:

[...]

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Artikel 42^{quater}, §1 van de wet van 15.12.1980

4° het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis §2, eerste lid, 1° (gelijkwaardig aan het huwelijk) of 2° (verklaring wettelijke samenwoning), wordt beëindigd of er is geen gezamenlijke vestiging meer.

De wettelijke samenwoning werd door de ex-partner van betrokkene dd. 16 december 2013 eenzijdig beëindigd.

Aan betrokkene werden documenten opgevraagd die onze dienst moeten toelaten de situatie van betrokkene te onderzoeken, zoals gesteld in artikel 42^{quater} §1 laatste lid van de wet van 15.12.1980

Betrokkene legde volgende documenten voor:

- *Verklaring van lidmaatschap bij het ziekenfonds dd. 09.11.0213: dit attest toont niet aan dat betrokkene geïntegreerd is;*
- *Bewijs van goed gedrag en zeden: dit toont enkel aan dat betrokkene geen misdrijven heeft begaan in België, niet dat betrokkene geïntegreerd is;*
- *Attest van deelname "cursus maatschappelijke oriëntatie": aangezien het volgen van deze cursus een verplichting is, toont dit niet aan dat betrokkene op een bijzondere manier geïntegreerd is in België.*
- *Loonbrieven maanden 09/2013-12/2013: Deze tewerkstelling toont enkel aan dat betrokkene niet afhankelijk wil zijn van de Belgische overheid, hetgeen slechts 1 aspect van de integratie betreft.*

Aangezien betrokkene ervoor kiest geen andere bewijzen voor te leggen en er dus geen grondig onderzoek kan gevoerd worden naar de sociale en culturele integratie in België en de bindingen met zijn land van oorsprong, blijkt zijn situatie niet van die aard dat een terugkeer naar het land van herkomst schadelijk zou zijn voor betrokkene. ("Het komt betrokkene evenzeer tot de nodige zorgvuldigheid aan de dag te leggen, zich te bekwamen in de verblijfsprocedure, die hij instelt en indien nodig zijn aanvraag te vervolledigen ofte actualiseren cf. RvV 19 september 2014, nr. 129.755).

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7, 1, 2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker de schending aan de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 62, 42^{quater}, §1, 4°, *in fine* en 42^{quater}, §4, van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht. Hij licht het eerste middel toe als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn. Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(n)en kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen. Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;*
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing — in casu de bestreden beslissing d.d. 16.06.2015) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;*
- c) De motivering afdoende dient te zijn;*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Artikel 42^{quater} § 1, 4° van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“ § 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer; [...]

*Artikel 42^{quater} § 1 *in fine* van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:*

“[...] Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. [...]”

Artikel 42^{quater} § 4 van de Vreemdelingenwet stelt het volgende:

“ § 4. Onder voorbehoud van het bepaalde in § 5 is het in § 1, eerste lid, 4°, bedoelde geval niet van toepassing :

1° indien het huwelijk, het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging bij de aanvang van de gerechtelijke procedure tot ontbinding of nietigverklaring van het huwelijk of bij de beëindiging van het geregistreerd partnerschap of de gezamenlijke vestiging, ten minste drie jaar heeft geduurd, waarvan minstens één jaar in het Rijk. In geval van nietigverklaring van het huwelijk dient de echtgenoot bovendien te goeder trouw te zijn geweest;

2° of indien het recht van bewaring van de kinderen van de burger van de Unie, die in het Rijk verblijven, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of de partners, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner die geen burger van de Unie is;

3° of indien het omgangsrecht met een minderjarig kind, bij overeenkomst tussen de echtgenoten of partners als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, dan wel bij gerechtelijke beslissing is toegewezen aan de echtgenoot of partner, bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, die geen

burger van de Unie is en de rechter heeft bepaald dat dit recht van bewaring moet uitgeoefend worden in het Rijk en dit zolang het nodig is;

4° of indien bijzonder schrijnende situaties dit rechtvaardigen, bijvoorbeeld indien het familielid aantoonbaar tijdens het huwelijk of het geregistreerd partnerschap als bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2° het slachtoffer te zijn geweest van geweld in de familie alsook van geweld zoals bedoeld in de artikelen 375, 398 tot 400, 402, 403 of 405, van het Strafwetboek;

en voor zover betrokkenen aantonen werknemer of zelfstandige te zijn in België, of voor zichzelf en hun familieleden te beschikken over voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in artikel 40, § 4, tweede lid, om te voorkomen dat zij tijdens hun verblijf ten laste vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk en beschikken over een ziektekostenverzekering die alle risico's in België dekt, of lid zijn van een in het Rijk gevormde familie van een persoon die aan deze voorwaarden voldoet. [...]"

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, of het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

[...]

In casu is de bestreden beslissing van 16 juni 2015 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk juist pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.). De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat het verblijf van verzoeker niet langer samenwoont met zijn wettelijk samenwonende partner en dat om die reden het verblijf moet worden ingetrokken conform artikel 42quater §1,4° van de Vreemdelingenwet;

- dat de documenten die verzoekster overmaakt niet voldoende zouden zijn om een bewijs van een "(bijzondere manier van) integratie" uit te maken.

Uit het administratief dossier blijkt het volgende:

Dat verzoeker en zijn partner niet langer samenwonen op hetzelfde adres;

Dat verzoeker voltijds werkt;

Dat er geen elementen in het dossier voorhanden zijn om te besluiten dat de wettelijke samenwoning eenzijdig werd beëindigd op 16/12/2013;

Uit het administratief dossier blijkt niet:

Dat de wettelijk samenwonende partners geen verdere contacten met elkaar zouden onderhouden;

Dat er geen minimum aan relatie is tussen partners (ondanks zij niet langer samenwonen);

Het feit dat partners niet langer samenwonen, betekent niet dat er minstens een minimum aan relatie voor handen zou zijn. Eveneens heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest van 24/07/2014 (arrest n° 127 399) in een gelijkaardig dossier het volgende gesteld (stuk 3):

2.5. Kernvaststelling in de bijlage 21 is dat er geen gezamenlijke vestiging meer is van verzoeker en zijn echtgenote.

2.6. Daargelaten de vraag of er sprake kan zijn van een beëindiging van het verblijfsrecht in geval van echtgenoten die niet langer gezamenlijk gevestigd zijn, gelet op het arrest 121/2013 van 26 september 2013 waarin het Grondwettelijk Hof oordeelde dat artikel 42ter, §1, 4° van de Vreemdelingenwet, om in overeenstemming te zijn met artikel 13, lid 1, van de richtlijn 2004/38/EG, zoals uitgelegd door het Hof van Justitie, zo dient te worden geïnterpreteerd dat de zinsnede "of er [...] geen gezamenlijke vestiging meer [is]" niet slaat op de in die bepaling bedoelde echtgenoot of partner, wat volgens het Hof ook blijkt uit het gebruik van het woord "of", maar enkel op de andere familieleden die een verblijfsrecht in het kader van gezinshereniging hebben verkregen (overweging B.36.8. in voormeld arrest), interpretatie die gelet op de identieke bewoordingen in artikel 42quater, §1, 4°, van de Vreemdelingenwet ook op deze bepaling lijkt te slaan (zie overweging B.38.4), moet worden vastgesteld dat het loutere feit dat echtgenoten niet meer samenwonen niet kan leiden tot de beëindiging van het verblijfsrecht.

Overeenkomstig het arrest Diatta van het Hof van Justitie van de Europese Gemeenschappen van 13 februari 1985 (zaak 267/83) en vaste rechtspraak van de Raad van State vereist de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling die gehuwd is met een Belgische onderdaan, een minimum aan relatie tussen de echtgenoten en is samenwonen niet vereist (RvS 24 april 1995, nr. 53.030; RvS 5 maart 2004, nr. 128.878; RvS 4 oktober 2005, nr. 149.807; RvS 8 mei 2006, nr. 158.407). Er kan dan ook niet besloten worden tot een gebrek aan een gezamenlijke vestiging louter omwille van het gegeven dat de verzoeker en zijn echtgenote niet langer samenwonen op hetzelfde adres.

Een en ander klemt des te meer nu uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verwerende partij in feite wel op de hoogte is van het gegeven dat de niet-samenwonen op zich niet volstaat in het geval van een nog niet ontbonden huwelijk. Immers, zo staat te lezen in een instructie aan de burgemeester aangaande een samenwonencontrole dat moet worden nagegaan "of er sprake is van een relatie of gezinscel tussen beiden. Deze informatie is noodzakelijk voor de Dienst Vreemdelingenzaken om eventueel over te gaan tot intrekking van de verblijfskaart van de partner van betrokkene. Gezien de ontwikkelingen in de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is het noodzakelijk voor de Dienst Vreemdelingenzaken om de motiveringen in de weigeringsbeslissingen aan te passen. [...]".

In casu is eveneens de kernvaststelling dat er blijkbaar geen gezamenlijke vestiging is tussen partners en dat verwerende partij om die reden tot intrekking van verblijf overgaat. Uit het dossier blijkt met dat partner in onderlinge toestemming de wettelijke samenwoning beëindigd zouden hebben. Evenmin heeft verzoeker de beweerd eenzijdige beëindiging van de wettelijke samenwoning betekend gekregen conform artikel 1476 § 2 B.W. Enkel blijkt dat partners niet langer samenwonen op hetzelfde adres. In casu geldt dezelfde motivering/redenering als deze gehanteerd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in de zaak van 24/07/2014 (arrest n° 127 399), zodat vastgesteld dient te worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd is om te kunnen besluiten tot een wettige toepassing van artikel 42quater §1,4° van de Vreemdelingenwet.

Vervolgens stelt verwerende partij dat de door verzoeker bijgebrachte stukken en documenten die zich in het administratief dossier bevinden geen "bewijs zijn van een bijzondere manier van integratie in België. Verwerende partij maakt dan hierbij toepassing van artikel 42quater § 1 in fine van de Vreemdelingenwet en verwijst er uitdrukkelijk naar.

Bij lezing van artikel 42quater § 1 in fine van de Vreemdelingenwet leest men nergens het critérium, «bewijs zijn van een bijzondere manier van integratie in België. Men leest enkel dat verwerende partij bij de beslissing tot beëindiging van een verblijfsrecht, verwerende partij rekening houdt met onder andere gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk. Nergens wordt er gesproken van "bewijs van een bijzondere manier van integratie in België. Met andere woorden, voegt verwerende partij - door te stellen dat er geen bewijs wordt geleverd van een bijzondere manier van integratie - een voorwaarde toe aan artikel 42quater § 1 in fine van de Vreemdelingenwet. Om deze reden dient de bestreden beslissing eveneens vernietigd te worden.

Uit de inhoud van het administratief dossier, had verwerende partij minstens moeten afleiden dat het gebeurlijk interessant was de voorwaarden na te gaan van artikel 42quater § 4 van de Vreemdelingenwet die een vreemdeling in staat stelt alsnog het verblijfsrecht te behouden.

Verzoeker voldoet immers aan de voorwaarden:

-wettelijke duur minstens drie jaar, waarvan minstens één jaar met verblijf in het Rijk (aangezien verzoeker op geen enkele wijze de betekening kreeg van eenzijdige beëindiging van wettelijke samenwoning);

-verzoeker werkt voltijds, heeft een legaal inkomen;

-verzoeker is aangesloten bij een ziekenfonds;

-verzoeker heeft een blanco strafblad;

-verzoeker heeft nog steeds contacten (lees: relatie) heeft met zijn wettelijke samenwonende partner;

Verwerende partij heeft op geen enkel moment zorgvuldig handelt om na te gaan of aan de voorwaarden van artikel 42quater, §4 van de vreemdelingenwet kan voldaan worden. In de bestreden beslissing heeft men op geen enkel ogenblik dat verwerende partij een onderzoek heeft gedaan naar de mogelijke toepassingen artikel 42quater §4 van de vreemdelingenwet. Op datum van 20 december 2013 heeft verwerende partij een schrijven gericht naar het gemeentehuis van Wommelgem met het verzoek om een socio-economisch onderzoek te laten bevelen (stuk vier). Echter blijkt dat instructies nooit aan verzoeker werden betekend (stuk vijf). Van elke een mensentype overheid mag worden verwacht worden dat ze alle wettelijke mogelijkheden nagaan (ook artikel 42quater §4 van de vreemdeling) alvorens over te gaan tot de intrekking van verblijf. Zelfs in de veronderstelling dat verzoeker niet zou voldoen aan artikel 42quater §4 van de vreemdelingenwet- quad non in casu - dan nog heeft verwerende partij als redelijke en zorgvuldige administratieve overheid de verplichting na te gaan van de toepassingsvoorwaarden van artikel 42quater §4 van de vreemdelingenwet werd voldaan en aldus op (met verwijzing naar het desbetreffende artikel) in de bestreden beslissing kenbaar te maken. Door geen onderzoek te doen naar het al dan niet aanwezig zijn van de toepassingsvoorwaarden artikel 42quater §4 van de vreemdelingenwet, is verwerende partij tekortgeschoten aan zijn onderzoeksplicht als onderdeel van hun zorgvuldigheidsplicht. Eveneens om deze reden dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu is de bestreden beslissing onredelijk en onzorgvuldig genomen, gelet op het gegeven dat verwerende partij nagelaten heeft omstandiger in rechte en in feite een afdoende motivering te verschaffen aan verzoekster. Minstens heeft verwerende partij een disproportionele beslissing genomen in het dossier van verzoeker.

Bovendien stelt verzoeker vast dat verwerende partij met de grove borstel over zijn dossier en stapt is en niet de nodige zorgvuldigheid, redelijkheid en evenredigheid aan de dag legt. Om deze reden heeft verwerende partij een kennelijk onredelijke en kennelijk onzorgvuldige disproportionele beslissing genomen is Gent bij deze alle in het middel aangehaalde bepalingen en beginselen. De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk. Allemaal deze redenen dient de bestreden beslissing vernietigd te worden.”

2.1.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een “afdoende” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben en draagkrachtig moet zijn en dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing duidelijk heeft begrepen, nu zij de toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet inhoudelijk betwist. Het middel dient bijgevolg verder onderzocht te worden in het licht van de materiële motivering, in het bijzonder de toepassing van artikel 42quater van de vreemdelingenwet.

Artikel 42quater, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt:

“In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie:

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer.”

Verzoeker betoogt dat niet blijkt dat zijn partner in onderlinge toestemming de wettelijke woning verlaten heeft. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) merkt op dat verzoeker daarmee voorbij gaat aan het motief dat de samenwoning door zijn partner eenzijdig beëindigd werd, hetgeen overeenkomstig artikel 1476 van het burgerlijk wetboek mogelijk is.

Niet alleen werd de wettelijke samenwoning opgezegd, maar zijn ex-partner legde ook tegen verzoeker klacht neer bij de politie op 19 december 2013 om melding te maken van een schijn-samenwoning.

Verzoeker verwijst naar andere rechtspraak van de Raad, waarin, overeenkomstig het arrest *Diatta* van het Hof van Justitie van 13 februari 1985 werd geoordeeld dat bij de gezamenlijke vestiging van een vreemdeling met een EU-onderdaan een minimum aan relatie vereist, doch geen samenwoning. Hij gaat daarmee evenwel voorbij aan de concrete feitelijke elementen in de huidige zaak, waarbij uit de eenzijdige opzegging van de samenwoning en de daarop volgende klacht van wegens het aangaan van een schijn-samenwoning, in alle redelijkheid worden afgeleid dat er *in casu* geen sprake is van een minimum aan relatie. Ook verzoekers loutere verklaring dat "*niet blijkt*" of de eenzijdige beëindiging werd betekend, doet hieraan geen afbreuk. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat zijn ex-partner inderdaad een verklaring van eenzijdige beëindiging van de samenwoning heeft afgelegd bij de ambtenaar van burgerlijke stand, overeenkomstig artikel 1476, §2, van het burgerlijk wetboek. Ook uit de verklaringen die zij op 19 december 2013 bij de politie aflegde blijkt dat verzoeker de woning verlaten heeft en dat zijn partner er niet meer in geslaagd is om enig contact op te nemen met hem. De Raad stelt dan ook vast dat verzoeker zich beperkt tot het opwerpen van algemene beweringen en niet gestaafde tegenwerpingen, die niet van aard zijn de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen. Met het louter opwerpen van de vraag of deze verklaring wel werd betekend, toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing niet steunt op correcte vaststellingen.

Daarnaast ontwikkelt verzoeker een tweede grief waar in de bestreden beslissing wordt vereist dat verzoeker bewijzen dient te leveren van een "*bijzondere manier van integratie in België*". Verzoeker meent dat hiermee een voorwaarde aan de wet werd toegevoegd.

Artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong."

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat via tussenkomst van het gemeentebestuur van Wommelgem een socio-economisch onderzoek werd uitgevoerd in het kader van artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet. Op 9 januari 2014 maakte verzoeker de volgende documenten over aan de verwerende partij: verklaring van lidmaatschap van een ziekenfonds, bewijs van goed gedrag en zeden, bewijs van deelname aan een cursus maatschappelijke oriëntatie en loonbrieven van september tot oktober en december 2013. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat het bewijs van goed gedrag en zeden en de verklaring van het lidmaatschap niet aantonen dat verzoeker goed geïntegreerd is en dat het volgen van een cursus maatschappelijke oriëntatie verplicht is en geen bijzondere integratie aantoont. Zijn tewerkstelling toont enkel aan dat hij niet afhankelijk wil zijn van de Belgische overheid, wat slechts één aspect van integratie betreft. Verzoeker legde geen verdere bewijsstukken voor.

Verzoeker uit kritiek op het feit dat met betrekking tot de cursus maatschappelijke oriëntatie die hij volgde wordt gesteld dat dit niet getuigt van een "*bijzondere*" integratie omdat het volgen van een dergelijke cursus een verplichting is voor nieuwkomers in België. Verzoeker maakt daarmee echter niet aannemelijk dat de verwerende partij haar appreciatiebevoegdheid in het kader van artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet op kennelijk onredelijke wijze heeft aangewend; er blijkt niet dat met het oordeel dat het louter volgen van een - verplichte - cursus maatschappelijke oriëntatie niet "*bijzonder*" is, werd voorbijgegaan aan een zodanige mate aan sociale en culturele integratie die met toepassing van artikel 42^{quater}, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet in de weg zou staan. Verzoeker beperkt zijn kritiek in essentie op het gebruik van het woord "*bijzondere*", waarmee hij nog niet aantoont dat deze beoordeling kennelijk onredelijk is of onzorgvuldig.

Waar verzoeker tenslotte nog aanvoert dat de instructies van de gemeente Wommelgem hem nooit werden betekend en hij aldus niet in de gelegenheid is gesteld om aan te tonen dat hij voldoet aan de

voorwaarden van artikel 42^{quater}, §4, van de vreemdelingenwet, blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker met het neerleggen van stukken op 9 januari 2014 gevolg heeft gegeven aan het schrijven in het kader van het onderzoek dat werd gevoerd op grond van artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet. Verzoeker kan dan ook niet ernstig voorhouden dat hij dit schrijven nooit heeft ontvangen.

In de mate dat verzoeker nog betoogt dat hem de gelegenheid moest worden geboden aan te tonen dat hij zich bevond in een van de situaties waarin, overeenkomstig artikel 42^{quater}, §4, van de vreemdelingenwet, geen einde kan worden gesteld aan het recht op verblijf, merkt de Raad op dat verzoeker geen enkel element aanbrengt waaruit blijkt dat hij zich zou bevinden in één van de situaties vernoemd in artikel 42^{quater}, §4, van de vreemdelingenwet. De motiveringsplicht strekt er weliswaar toe aan te duiden op welke feitelijke en juridische gronden de bestreden beslissing steunt, doch houdt niet in dat zou worden gemotiveerd waarom in het voorliggende geval geen toepassing werd gemaakt van één van de bij wet voorziene uitzonderingen, des te meer wanneer de betrokkene geen enkel element aanbrengt waaruit blijkt dat hij zou vallen onder een van deze uitzonderingen. Het middel is niet gegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM. Hij licht het tweede middel toe als volgt:

“Artikel 8 van het EVRM bepaalt dat:

"Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen

Het recht op een gezinsleven dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezinsleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd. Echter is het zo dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze in evenredigheid is met de grote schade die zij aanricht aan het hele gezin in de breedste zin van het woord. De bestreden beslissing is echter enkel onrechtmatig wanneer zij het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, en wanneer het voordeel dat de overheid uit de bestreden beslissing zou putten, buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de verzoekende partij erdoor ondergaat.

Uit de volgende elementen maakt verzoeker aannemelijk dat de verwerende partij een disproportionele beslissing heeft genomen en dat het voordeel dat de verweerder uit de bestreden beslissing haalt, buiten elke redelijke en evenwichtige verhouding is tot het nadeel dat verzoeker en zijn vriendenkring.

Uit het administratief dossier blijkt immers het volgende:

Dat verzoeker een wettelijke samenwoning is aangegaan met zij partner.

Dat verzoeker voltijds tewerkgesteld is en niet ten laste is van de Belgische overheid.

Dat verzoeker sinds zijn aanwezigheid in België hij een ruime vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd.

Bovendien is er sprake van een voldoende hechte relatie tussen de verzoeker en diens vrienden- en kennissenkring. Dat tevens verzoeker met zijn partner een relatie onderhoud hoewel hij met haar niet onder één dak samenwoont. Het is nagenoeg onmogelijk voor verzoeker om in zijn land van oorsprong een met zijn vriendenkring en kennissenkring een privé- en familieleven te leiden, daar het centrum van zijn sociale, familiale en economische belangen zich in België bevinden.

Gelet op dit alles maakt verzoeker minstens aannemelijk dat er sprake is van een kennelijk onproportionele en kennelijk onredelijke beslissing, dewelke in strijd is met de bepalingen en de geest van artikel 8 EVRM.

Om deze redenen dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.”

Verzoeker steunt zijn tweede middel op het feit dat hij nog steeds een relatie zou hebben met zijn partner en dat het feit dat ze thans niet samenwonen niet wegneemt dat zij nog steeds een vorm van relatie onderhouden. Uit de bespreking van het eerste middel is reeds gebleken dat uit de stukken van het administratief dossier afdoende blijkt dat niet enkel de samenwoningst maar ook de relatie beëindigd werd. In het proces-verbaal van 19 december 2013 verklaarde verzoekers ex-partner zelfs dat zij er niet meer in slaagde om verzoeker te contacteren. Verzoeker beperkt zich tot algemene beweringen en tot

het tegenspreken van de vaststellingen die steunen op de stukken van het administratief dossier, zonder daar zelfs het minste begin van bewijs van aan te brengen.

Ook merkt de Raad op dat verzoeker in het kader van het sociaal-economisch onderzoek in toepassing van artikel 42^{quater}, §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, evenmin enig stuk heeft bijgebracht waaruit kan blijken dat er thans nog sprake is van een gezinsleven in België.

Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien december tweeduizend zestien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT